

Undtagelse, idet Rigsdagsmænd ere gærdere mod at blive fængslede under Samlingen, og Administrationen har altsaa ingen Ret til at gaa efter sit vilkaarlige Skjøn i dette Tilfælde. Den skal netop her følge Grundlovens Bestemmelse. Det ærede Medlem sagde, at det jo gjerne kunde være, at man i dette Tilfælde havde ønsket at gjøre en Indrømmelse, men at han godt kunde forstaa, at man var betænkelig ved Indrømmelser her. Der er slet ikke Tale om Indrømmelser, der er ikke Tale om noget som helst Andet, end at Administrationen skal respektere Bestemmelserne i Grundloven. Vi ere dog ikke komne saa vidt — hverken det ærede Medlem eller jeg — at vi betragte det som en Indrømmelse fra Administrationens Side, naar den respekterer Grundlovens Bestemmelser. Efter hvad jeg har sagt, forekommer det i det mindste mig, at vi endnu ikke ere komne ind i det Sorte, som det ærede Medlem troede, vi vilde komme til. Derimod mente det ærede Medlem, at han begyndte i det Blaa. Jeg vil imidlertid haabe, at det ærede Medlem i det Hele vil blive i den almindelige (menneskelige) Farve, og navnlig skulde det gjøre mig meget ondt, om vi en Gang skulde træffe ham helt ude i det Hvide. Dog kan jeg ikke negte, at der synes mig at være nogen Fare derfor efter den Stilling, han her har indtaget.

Strøm: Jeg ønsker kun at gjøre nogle ganske faa Bemærkninger til den ærede Ordfører. Det var egentlig ikke mig, der mente, at jeg begyndte i det Blaa, jeg tillod mig at henvise til en Betegnelse af mit Udgangspunkt, som var fremkommet fra et andet Medlem under den foregaaende Forhandling. For mit eget Vedkommende følger jeg mig hele Tiden paa den mest reelle Jordbund. Den ærede Ordfører betegner egentlig ikke med Rette den Henvisning, jeg gjorde til Grundlovens § 80, som en Analogi. For det Første skal jeg gjøre den ærede Ordfører opmærksom paa, at ganske vist er § 80 kun et enkelt Sted i Grundloven, men om jeg ikke husker feil, er det det eneste Sted, hvor Ordet „fængsles“ forekommer udenfor den Paragraf, vi her tale om, saa man er lovlig undskyldt fra at gjøre Henvisning til et andet Sted. Det er altsaa ikke nogen Analogi, men blot et Bevis for en vis Anvendelse og Begrænsning af Ordet „fængsles“, som jeg har villet hente der. Jeg kan ganske vist ikke sige, hvorfor man ikke har sagt „hensættes i Varetægtsfængsel“ i Stedet for „fængsles“, fordi der jo Intet foreligger derom, men jeg har foreløbig en Gsning i denne Henseende, maatte den ærede Ordfører vil finde den

mindre rimelig, men jeg vil dog tillade mig at fremsætte den. Min Gsning er da den, at det, man egentlig har villet sige saavel i § 57 som i § 80, er „arresteres“. Det er det Ord, som efter min Mening vilde være det, der var i fuld Overensstemmelse saavel med den almindelige som den legale Sprogbrug i det, som Paragrafen omhandler. Det er imidlertid kjendt nok, at netop paa det Tidspunkt faldt det stærkt fremtrædende nationale Opſving, saaledes at man hellere fraveg Udtryk, som ikke var fuldkommen danske, selv om de fremmede Ord vare mere kjendte, og deres Betydning fastslaaet. Jeg tror, at det er Grunden, det er vel en ren Gsning, men den vilde indeholde en Forklaring, at man nemlig vilde finde et kortere Ord og har taget „fængsles“ i Stedet for „hensættes i Varetægtsfængsel“. Efter min Opfattelse lykkedes det ikke den ærede Ordfører at stille det „at gribes paa ferst Gsning“ i et rimeligt Forhold til Straffefængsel. Den ærede Ordfører har ganske Ret i, at naar man vil have en saadan Udtalelse, er den nødvendig ligeoverfor Varetægtsfængsel, hvorledes man saa forstaaer fængsles, men han har efter min Mening at godtgjøre, at den ogsaa kan stilles i et rimeligt og fornuftigt Forhold til Straffefængsel, naar han vil forstaa fængsles som ogsaa omfattende dette, og det er efter min Mening ikke lykkedes ham. Naar man gaar ud fra den ærede Ordførers Opfattelse af § 57, behøver man ikke denne Henvisning til Administrationens Skjøn, som det, der egentlig har fremkaldt den paagjældende Folkethingsmands Fængsling; thi selv om Administrationen havde de mest bindende Regler i saa Henseende, kunde de dog ikke bringes til Anvendelse i det Tilfælde, at Grundlovens § 57 gjorde dem uanvendelige. Jeg opfatter derfor den ærede Ordførers Ord som rettede paa, at selv om man vilde forstaa Grundlovens § 57 anderledes, end han og Flertallet gjør det, maatte man dog sige, at her var slet en hensynsløs — han brugte ikke dette Udtryk, men jeg forstod, at det var hans Mening — Optraeden fra Administrationens Side, som ikke havde været nødvendig. Det var ligeoverfor denne Tankegang, i hvilken jeg maatte har misforstaaet den ærede Ordfører, at jeg tillod mig at paapege de Momenter, som gjorde, at Administrationen havde valgt den Optraeden, den har brugt. Hertil skal jeg indskrænke mig.

R. J. Larsen: Da den ærede Rigsdagsmand fra Dønsen (Strøm) har gjort mig den Ære at nævne mig i Dag, saa vil jeg næst at talke for denne Opmærksomhed gjøre Gjengæld ved et Par Bemærkninger i An-